

Arrest

**nr. 55 841 van 11 februari 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 oktober 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 7 oktober 2010 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 december 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat S. STEVENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 10 maart 2009 dient verzoeker een asielaanvraag in. Op 15 oktober 2009 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd. Tegen deze beslissing wordt geen beroep ingediend.

Op 3 december 2009 wordt verzoeker ter kennis gebracht van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker.

Op 11 december 2009 dient verzoeker opnieuw een asielaanvraag in. Op 24 juni 2010 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij de vluchtelingen- en

subsidiare beschermingsstatus worden geweigerd. Tegen deze beslissing wordt geen beroep ingediend.

Op 15 december 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 1 oktober 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 7 oktober 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

*de persoon die verklaart te heten T.A.
geboren te (...)
en van nationaliteit te zijn: Afghanistan
het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.*

REDEN VAN DE BESLISSING:

Op 24/06/2010 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiare beschermingsstatus genomen

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 15 (vijftien) dagen.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 Verweerder werpt een exceptie op wegens het ontbreken van het rechtens vereiste belang van het beroep omdat de uitvoerbaarheid van het bevel om het grondgebied te verlaten behouden blijft en anderzijds het bestuur een herhaal bevel om het grondgebied te verlaten zal afgeven gezien de illegale verblijfssituatie van verzoeker.

2.2. De Raad dient op te merken dat de bestreden beslissing is genomen in uitvoering van artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) en op basis van een verplichting die voortvloeit uit artikel 52/3, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 52/3, § 1 van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

“§ 1. Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiare beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 11° of de in artikel 27, § 1, eerste lid, en § 3, bedoelde gevallen. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig het bepaalde in artikel 51/2.”

Artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quinquies betekend.

De documenten die aan de vreemdeling afgegeven werden op het ogenblik dat hij een asielaanvraag indiende, en, in voorkomend geval, het attest van immatriculatie, worden afgenomen.”

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten vermag verweerder niets anders dan in uitvoering van artikel 52/3, § 1 van de Vreemdelingenwet en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat verzoeker, nu hij niet als vluchteling is erkend en hem de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend, zich op illegale wijze op het grondgebied van het Rijk bevindt, bevel te verlenen om het grondgebied te verlaten.

Verweerder beschikt in deze over een gebonden bevoegdheid. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan verzoeker geen voordeel opleveren. Er dient daarom vastgesteld te worden dat verzoeker geen belang heeft bij de huidige vordering (RvS 26 mei 2005, nr. 145.080; RvS 15 juni 2005, nr. 145.960; RvS 24 oktober 2005, nr. 150.611).

2.3. Verzoeker voert een schending aan van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de zorgvuldigheidsplicht. Verzoeker wijst erop dat hij bij de Taliban heeft gestreden en hen uiteindelijk de rug heeft toegekeerd. Zowel door de Taliban als door de Afghaanse autoriteiten wordt hij als een vijand aanzien en is zijn leven bedreigd. De motivering is niet draagkrachtig. Verweerder heeft dit niet gecontroleerd en heeft er alleszins niet voldoende rekening mee gehouden. Indien verweerder informatie had ingewonnen, was men zeker niet tot dezelfde beslissing gekomen.

Wat de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht betreft, kan de Raad slechts vaststellen dat de juridische grondslag en de feitelijke motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden. In de bestreden beslissing wordt, onder verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, uitdrukkelijk gesteld dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van een geldig paspoort met geldig visum. Daarenboven wordt gesteld dat verzoeker niet werd erkend als vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd. Verzoeker heeft kennis kunnen nemen van de motieven en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Tevens dient te worden geduoid dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in zijn beslissing op 15 oktober 2009 en nog eens op 24 juni 2010 oordeelde dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Dit impliceert dat, gelet op artikel 48/4, § 2, b en c van de Vreemdelingenwet, de bevoegde asielinstantie reeds heeft vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij dreigt het slachtoffer te worden van folteringen of vernederende of onmenselijke behandelingen of bestraffingen en dat hij evenmin een ernstige bedreiging van zijn leven in zijn land van herkomst heeft aangetoond. Verweerder heeft in de bestreden beslissing uitdrukkelijk naar de beslissing van 24 juni 2010 van de commissaris-generaal verwezen. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd in zijn stelling dat geen rekening werd gehouden met het risico dat hij loopt bij een terugkeer naar zijn land van herkomst. Verzoeker betwist overigens niet dat hij niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum. In zoverre verzoeker verder kritiek lijkt te willen geven op de beslissing van de commissaris-generaal van 24 juni 2010 wijst de Raad erop dat verzoeker tegen deze beslissing een beroep kon indienen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen doch nagelaten heeft een beroep in te dienen. Bijgevolg zijn de beslissingen van de commissaris-generaal definitief geworden. Verzoeker kan verweerder niet verwijten geen informatie te hebben ingewonnen alvorens de bestreden beslissing te nemen aangezien zijn vermeende problemen in het land van herkomst tot tweemaal toe het voorwerp uitmaakten van een diepgaand onderzoek in het kader van verzoekers asielprocedure. Tegen de weigeringen tot toekenning van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus heeft verzoeker geen beroep ingediend.

Het betoog van verzoeker doet geen afbreuk onder punt 2.2. gedane vaststelling.

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf februari tweeduizend en elf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN